

MAGÁNY

Makra Ildikó

Csendesíteném lelkem
háborgását,
de mint éles gránát
csap belém
a fájdalom.
Panasz virágzik
ajkamon, majd
nyakamra tekeredik,
akár a lasszó.
Levegőt nem kapok,
magányom fullasztó.
Kínzó, keserves,
társas magány,
annyiféle, ahány
csak lehet.
Áthatja testem, lelkem,
mérgezi szellememet.

De talán mégis
édes a magányom.
Mert az a két lábnyom
nem az enyém
a homokban.
Amint Uram nevét
kimondtam,
Ő hordoz karjába véve.
Egyszerre könnyűvé
válok, és színültig
betölt a béke.

Forrás: www.keresztenydalok.hu